

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.317 van 4 november 2008
in de zaak RvV X / II**

In zake: 1. X, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen:

- 2. X,
- 3. X,
- 4. X,

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid houdende enerzijds het bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van X en anderzijds de bevelen tot terugbrenging ten aanzien van de minderjarige kinderen, beslissingen betekend aan verzoekster op 18 juni 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikkingen van 8 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en van M. MANDELBLAT en van advocaat A. DEMIEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn.

Eerste verzoekster verklaart dat zij in Macedonië gehuwd was met de heer N.A.. Uit dit huwelijk worden twee kinderen geboren, namelijk tweede en derde verzoeker. In januari 1999 wordt dit huwelijk ontbonden door onderlinge toestemming.

Eerste verzoekster huwt op 27 augustus 1999 te Macedonië met een Belgisch onderdaan, waarna zij deze elf maanden later vervoegt.

Inmiddels is ook de ex-echtgenoot van eerste verzoekster naar België gekomen en heeft hij een asielaanvraag ingediend.

Eerste verzoekster verkrijgt een verblijfsrecht in België op basis van haar huwelijk.

In maart 2002 beslissen eerste verzoekster en haar echtgenoot om afzonderlijk te gaan wonen.

Vervolgens heeft de ex-echtgenoot van eerste verzoekster zijn intrek bij haar genomen.

Eerste verzoekster en haar ex-echtgenoot doen een huwelijksaangifte te Beveren.

Gezien de echtscheidingsakte ontbrak, vertrekt eerste verzoekster met haar ex-echtgenoot naar Macedonië om er opnieuw te huwen. In juli 2003 wordt het huwelijk van eerste verzoekster en de Belgische onderdaan S. door de rechtbank te Skopje ontbonden bij echtscheiding. Op 13 januari 2004 huwt verzoekster opnieuw met haar eerste echtgenoot. Zij is op dat ogenblik zwanger van hem van haar laatste dochter, zijnde de vierde verzoekster.

Ondertussen heeft een onderzoek van de procureur des konings te Dendermonde aangetoond dat het huwelijk tussen eerste verzoekster en de Belgische onderdaan S., een schijnhuwelijk betrof.

Het huwelijk van verzoekster wordt op 14 april 2005 nietig verklaard door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde.

De uitspraak wordt door het hof van beroep bevestigd op 11 oktober 2007.

Op 18 juni 2008 betekent de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van eerste verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten en ten aanzien van de overige verzoekers een bevel tot terugbrenging. Dit zijn de bestreden beslissingen, die als volgt gemotiveerd worden:

Bevel om het grondgebied te verlaten:

“(…)

Art. 7.2. wet van 15/12/1980 betrokkene heeft geen recht meer op verblijf in het Rijk.

Wettig verblijf verstreken

Art. 7.3 wet van 15/12/1980 betrokkene heeft door haar gedrag de openbare orde geschaad

Zij trad in het huwelijk met de Belgische onderdaan J.S.(…) met als enige bedoeling verblijf te krijgen in België. Dit huwelijk werd bij arrest van 11/10/07 van het Hof van Beroep van gent (bevestiging van het bestreden vonnis 2005/AR1453) vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Het beschikkend gedeelte van dit vonnis werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand op 16/05/2008 (akte 1662)(…)”

Bevelen tot terugbrenging:

“(…)

Art. 7,2 wet van 15/12/1980 betrokkene verblijft langer in het rijk dan toegestaan.

Betrokkenes verblijfsrecht vloeit voort uit het verblijfsrecht (vestiging) van zijn moeder A.R. (...). De vestiging van A.R (...) werd ingetrokken op 10/06/2008 omdat haar huwelijk, op grond waarvan zij de vestiging gekregen had, nietig verklaard werd. Gezien door de nietigverklaring van dit huwelijk ook alle er uit voortgesproten rechten komen te vervallen, heeft de betrokkene geen recht meer op verblijf. (...)

2. Ontvankelijkheid

Verweerder werpt op dat de vordering niet ontvankelijk is daar verzoekers het vereiste belang ontberen. Hij stelt dat de eventuele schorsing en/of nietigverklaring van de thans voorliggende beslissing niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoekers.

Verzoekers hebben wel degelijk belang, al was het maar omdat eerst na een dergelijk bevel de procedure van gedwongen verwijdering kan worden ingezet. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft dus wel rechtsgevolgen. De exceptie dient te worden verworpen.

3. Rechtspleging

Ter terechtzitting legt Almir Abazov een brief neer waarin hij uiteenzet dat hij goed geïntegreerd is en graag in België zou blijven. De Raad merkt op dat hij in voorliggend geschil optreedt als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2 Vreemdelingenwet. Met het bijbrengen van deze brief vraagt verzoeker eigenlijk een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak of zelfs de toekenning van een verblijfsstatuut wat niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Bijgevolg wordt dit stuk uit de debatten geweerd.

4. Over de grond van de zaak

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 7, 20, al. 3, 21, § 1, 1°, §2, 2° en 62 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenwet) en van artikel 116 koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenbesluit).

Verzoekers betogen dat niet betwist wordt dat eerste verzoekster en haar drie kinderen in het Rijk gevestigde vreemdelingen zijn, in het bezit van geldige identiteitskaarten voor vreemdelingen geldig tot 22/11/2010 voor eerste verzoekster, tot 6/10/2008 voor de tweede verzoeker en tot 17/08/2011 voor de derde verzoeker. Vierde verzoekster is nog te jong om een vestigingskaart te hebben. Verzoekers herhalen dat zij op datum van het nemen van de betwiste bevelen nog steeds gevestigde vreemdelingen waren in het bezit van geldige verblijfsdocumenten, zodat het motief “*betrokkene heeft geen recht meer op verblijf in het Rijk, wettig verblijf verstreken*” door het administratief dossier formeel tegengesproken wordt. Tevens stellen verzoekers dat er nog geen beslissing is van de intrekking van hun vestiging. Verzoekers zijn van oordeel dat er geen gebruik kon worden gemaakt van artikel 7 dat bepaalt “de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen”. Verzoekers zijn van oordeel dat de verweerder eventueel toepassing kon maken van artikel 20, al.3 Vreemdelingenwet. Dit artikel heeft betrekking op de in het Rijk gevestigde vreemdeling. Toch menen verzoekers dat voormeld artikel niet op hen van toepassing is omdat dit artikel vereist dat de vreemdeling de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, terwijl zij van oordeel zijn dat dit niet het geval is. Tevens verwijzen verzoekers naar artikel 21, §1, 1° Vreemdelingenwet dat bepaalt “mag nooit worden terug gewezen noch uitgezet uit het rijk de vreemdeling die geboren werd in

het rijk of aangekomen is voor hij de leeftijd van 12 jaar bereikte en die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft". Verzoekers wijzen erop dat vierde verzoekster in Antwerpen geboren werd op 7/05/2004 en er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft. Vervolgens verwijzen verzoekers naar artikel 21, §1, 2° dat bepaalt "behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen, noch uitgezet in het Rijk: de vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door art. 230 BW ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft". Verzoekers stellen dat in casu bezwaarlijk betwist kan worden dat eerste verzoekster niet is veroordeeld geweest tot een gevangenisstraf van vijf jaar, dat zij effectief het ouderlijk gezag als ouder uitoefent en onderhoudsverplichtingen voldoet die opgelegd zijn door art. 230 BW ten aanzien van haar drie kinderen die op een regelmatige manier in België verblijven. Tevens verwijzen verzoekers naar een verklaring van de directeur van het Koninklijk Atheneum te Beveren waarin gesteld wordt dat de zonen van eerste verzoekster regelmatig lessen volgen, reeds enkele jaren in België verblijven, Nederlands spreken en heel goed geïntegreerd zijn. Verzoekers stellen dat er geen enkele belangenafweging door de tegenpartij werd gedaan. Tot slot verwijzen verzoekers naar artikel 116 Vreemdelingenbesluit dat bepaalt "iedere afgenomen vergunning of ieder afgenomen document wordt onmiddellijk vervangen door een attest overeenkomstig het model van bijlage 37". Verzoekers stellen dat in casu hun vestigingsvergunningen botweg werden afgenomen zonder vervanging van de bewuste bijlage 37.

De instelling van het huwelijk raakt de Belgische openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters huwelijk met een Belgische onderdaan een schijnhuwelijk betrof dat definitief nietig werd verklaard door het hof van beroep van Gent op 11 oktober 2007. Dit gegeven wordt overigens niet betwist door verzoekster. Door het aangaan van een schijnhuwelijk heeft verzoekster de Belgische openbare orde geschaad. Ten gevolge van de nietigverklaring van haar schijnhuwelijk wordt verzoekster geacht nooit gehuwd te zijn geweest en nooit aan de voorwaarden te hebben voldaan om een verblijfsvergunning te krijgen in de hoedanigheid van echtgenote van een Belgische onderdaan. Bijgevolg dient het verblijfsrecht dat haar op basis van haar huwelijk werd toegekend, geacht te worden nooit te hebben bestaan, vermits verzoeksters verblijfstoestand moet worden vastgesteld als had haar huwelijk nooit plaatsgevonden. Verzoekster kan derhalve geen verblijfsrecht doen gelden in België, waardoor ook haar kinderen het verkregen recht op verblijf verliezen (RvS 5 juni 2002, nr. 107.363; RvS 5 juni 2002, nr. 107.369; RvS 30 mei 2006, nr. 159.294).

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij stellen dat hun wettig verblijf nog niet verstreken is. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat hun verblijfskaarten op 18 juni 2008 zijn ingehouden. Bijgevolg heeft verweerder rechtmatig artikel 7 Vreemdelingenwet toegepast. Uit de bepaling van artikel 7 Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat verweerder enige afweging ten aanzien van het leven van verzoekster en haar kinderen in België dient te maken. De motieven van de bestreden beslissing zijn in rechte en in feite aanvaardbaar. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekers kunnen zich niet dienstig beroepen op de artikelen 20 en 21 Vreemdelingenwet, noch op artikel 116 Vreemdelingenbesluit, gezien deze artikelen verband houden met vreemdelingen die op regelmatige wijze in het Rijk verblijven.

In zoverre verzoekster ter terechtzitting de schending van het evenredigheidsbeginsel aanvoert, dient de Raad vast te stellen dat dit middel niet kan worden afgeleid uit het verzoekschrift. Het ter terechtzitting aangevoerde middel betreft geen middel van openbare orde, noch een middel dat verzoekster niet in haar inleidend verzoekschrift kon aanvoeren.

Derhalve is het een nieuw middel dat niet op een ontvankelijke wijze voor het eerst ter terechtzitting kan worden aangevoerd.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8, §1 Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort geciteerd EVRM) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en de evenredigheidsplicht. Verzoekers voeren ook nog een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoekers betogen dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de drie kinderen van eerste verzoekster beschermd zijn door de artikelen 21, § 1, 1° en §2, 2° Vreemdelingenwet. Vermits zij niet van hun moeder kunnen worden gescheiden, daar zij als enige het ouderlijk gezag ten aanzien van hen uitoefent en aan hun onderhoudsverplichting voldoet, dient op zijn minst eerste verzoekster eveneens haar verblijf in België te behouden bij toepassing van art. 8, §1 EVRM. Verzoekers stellen dat de kinderen de vrucht van hun integratie en hun schoolonderwijs in het Nederlands totaal zullen verliezen en een grote achteruitgang in het leven zullen moeten ondergaan, terwijl zijzelf niets misdaan hebben. Dit had op zijn minst overwogen moeten worden door de tegenpartij.

Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoekers niet kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat de drie kinderen beschermd zijn door artikelen 21, § 1, 1° en §2, 2° Vreemdelingenwet. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat eerste verzoekster geen verblijfsrecht kan doen gelden in België, waardoor ook haar kinderen het verkregen recht op verblijf verliezen.

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de recht en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé-leven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Zoals uit de bespreking van het eerste middel blijkt, werd het schijnhuwelijk van eerste verzoekster nietig verklaard waardoor zij geacht wordt nooit aan de voorwaarden te hebben voldaan om een verblijfsvergunning te krijgen in de hoedanigheid van echtgenote van een Belgische onderdaan en waardoor zij tevens geacht wordt nooit een verblijfsrecht op basis van haar huwelijk te hebben gehad. Verweerder heeft dan ook een rechtmatige toepassing gemaakt van artikel 7 Vreemdelingenwet. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending inhouden van het privé-leven en dus evenmin van artikel 8 EVRM (RvS 26 april 2006, nr. 157.953; RvS 30 april 2004, nr. 130.936).

De bestreden beslissingen hebben betrekking op het ganse gezin, aangezien het ganse gezin illegaal in het Rijk verblijft. Wat de overheidsinmenging betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid

EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfgereguleerder door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissingen een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekers in het kader van de eerbied voor hun privé- en gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. De verwijdering van het grondgebied van verzoekers heeft betrekking op het ganse gezin en impliceert bijgevolg geen scheiding van het gezin.

Wat het schoollopen van de kinderen betreft en hun integratie dient te worden opgemerkt dat niet concreet is aangetoond dat de kinderen schade zouden lijden in geval van terugkeer. Tevens dient te worden opgemerkt dat eerste verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de eventuele nadelige gevolgen die haar kinderen beweerdelijk zouden ondervinden tengevolge van haar keuze.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Wat de schending van de overige nog in het middel aangevoerde bepalingen betreft, verzuimen verzoekers in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, minstens valt de kritiek terzake samen met hun hiervoor besproken grief betreffende de schending van artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.